

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. T. D., narozený X, t. č. pobytem v ČR X, X
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10. 5. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j.
OAM-30/LE-BA05-HA15-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 20. 2. 2022 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, a to z důvodu existence dluhu ve Vietnamu, kde nemůže najít pořádnou práci. Dům, který postavil, zničila v roce 2017 povodeň. Chce zůstat v ČR, najít si práci a našetřit. Žalobou naříkaným rozhodnutím bylo o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje.

II.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav zjištěný v rámci řízení, v důsledku čehož pak nesprávně došlo k tomu, že nebyly naplněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení žalobcovy situace se projevilo ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany ve formě podle § 12 a § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Poté žalobce uvedl výčet ustanovení zákonů, které měl žalovaný dle názoru žalobce porušit - § 2, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 12, § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poté žalobce upozornil na to, že žalovaný je při aplikaci ustanovení zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v ustanovení § 2 až § 8 správního řádu. Žalobce dále žalovanému vytýkal pochybení, když nebyl řádně zjištěn skutkový stav a nebylo přihlédnuto ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nebyla správně aplikována příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a považoval i proto napadené rozhodnutí za nezákonné. V souvislosti s tím žalobce sdělil, že se obává návratu do země původu z důvodu velkého dluhu ve Vietnamu. Obává se stíhání ze strany věřitelů. K hlavnímu argumentu žalovaného pro neudělení mezinárodní ochrany (jediným důvodem žalobce pro jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany měla být snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR) žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 23. 5. 2022 žalovaný nesouhlasil a současně popřel oprávněnost námitek žalobce, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Žalovaný poté odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Žalovaný měl skutečný stav věci za řádně zjištěný, jelikož provedl veškeré potřebné důkazy, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu celého správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za zcela dostatečné. Z obsahu spisových materiálů jednoznačně vyplývalo, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany především z důvodu legalizace pobytu, aby se vyhnul hrozícímu správnímu vyhoštění, avšak smyslem institutu azylu není úprava legálního pobytu na území. Žalobce v zemi původu žádné azylově relevantní problémy neměl a tyto mu ani nehrozí, z Vietnamu vycestoval z důvodu pracovního uplatnění. Stran potenciální

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

obavy stěžovatele, že v případě návratu do země původu by měl ekonomické problémy, žalovaný konstatoval, že i dle konstantní judikatury NSS (např. rozhodnutí ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017) absence finančního zázemí či obecně ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly velmi tíživé, přičemž tento judikát lze vztáhnout i na ekonomickou situaci ve Vietnamu. Co se týkalo žalobcovy obavy z věřitelů, má tento možnost v případě ohrožení obrátit se v zemi původu na příslušné policejní orgány s žádostí o pomoc. Dle názoru žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí rovněž považoval žalovaný za objektivní a přezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu zjistil soud následující. Dne 20. 2. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 4. 3. 2022 žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení a není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Je ženatý a má dceru (všichni st. příslušnost Vietnam). Všichni členové rodiny žijí společně ve Vietnamu. Z Vietnamu vycestoval dne 26. 3. 2021 letecky - z Hanoje do Srbska. Po pěti měsících odešel kvůli mzdě do Rumunska. Tam se zdržel dva dny. Pokračoval dále a dne 17. 9. 2021 přijel do Německa. Dne 4. 12. 2021 přicestoval do ČR. Celou cestu absolvoval automobilem. Na území ČR vstoupil dne 4. 12. 2021, kdy přijel do Liberce. Po týdenním pobytu v Liberci se přestěhoval do Prahy 9. Cestovní doklad nemá, odebrali mu ho Číňané, u kterých v Srbsku pracoval. Ze států Evropské unie pobýval dva dny v Rumunsku, asi tři měsíce v Německu, asi pět měsíců v Srbsku a tři měsíce v ČR. V minulosti disponoval vízem a povolením k pobytu v Srbsku. Řekli mu, že platnost víza je na jeden rok, ale když se na něj podívali, zjistili, že platnost víza byla jen 180 dnů. Netuší přesně, od kdy do kdy. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani jiných státech. Nemá žádné zdravotní omezení a jiné zvláštní potřeby, je zdravý a nemá žádné obtíže. O mezinárodní ochranu v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ČR žádá, neboť má ve Vietnamu dluh (800 mil. vietnamské měny) a nemohl si tam najít pořádnou práci. Dům, který postavil, zničila povodeň v roce 2017. Chce zůstat v ČR a najít si práci a našetřit. V případě návratu do Vietnamu se obává možných problémů ze strany věřitelů, kteří budou dluh vymáhat. Současně žalobce v průběhu pohovoru potvrdil, že z Vietnamu vycestoval z ekonomických důvodů, a žádost podal kvůli legalizaci svého pobytu na území ČR.

8. Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
10. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
11. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
12. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38 a rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005).
13. V žalobě žalobce předně namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřihlednutí ke všem skutkovým okolnostem. V první řadě není z obsahu žaloby soudu zřejmé, jaké skutkové okolnosti měl žalovaný opomenout. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný posuzoval možnost udělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany ve vztahu k žalobcem tvrzenému dluhu ve Vietnamu a z toho pramenícího strachu z jednání věřitelů. Ostatně, tato tvrzení žalobce nyní zopakoval i v žalobě, avšak neuvedl, v čem spočívá ono nedostatečně zohlednění těchto skutečností.
14. Jde-li pak o hrozící újmu ze strany soukromých osob jakožto důvodu pro udělení doplňkové ochrany, judikatura správních soudů je ustálena v tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany (viz usnesení NSS č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019), tomu tak v případě žalobce však nebylo, a ten mohl vyhledat pomoc u policie, jak dokládá i Informace MZV ČR č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

103966-6/2022-LPTP ze dne 23. 2. 2022 k č. j. MV- 25644-1 /OAM-2022, legální půjčky, nezákonné půjčování peněz.

15. Co se týče zjištění skutkového stavu věci, ten považuje soud za dostatečně zjištěný. Žalovaný za účelem posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z výpovědi žalobce, z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. dubna 2021, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. dubna 2021 a Informace MZV ČR č. j. 103966-6/2022-LPTP ze dne 23. 2. 2022 k č. j. MV- 25644-1 /OAM-2022, legální půjčky, nezákonné půjčování peněz. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Žalobci byla rovněž dána příležitost v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí se s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace. Žalobce se k seznámení dostavil, s nabízenými informacemi se seznamovat nechtěl, nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. K dotazu, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení jeho žádosti, sdělil, že by rád zůstal v ČR a pracoval tady, aby mohl pomoci své rodině. Z uvedeného plyne, že žalovaný si obstaral dostatek informací nezbytných pro posouzení žádosti žalobce, zejména s přihlédnutím k individuálním okolnostem, které žalobce uvedl jako azylové důvody. Rovněž soud zdůrazňuje, že žalobci byla poskytnuta příležitost tyto materiály doplnit či negovat, ten tak ale neučinil, ačkoliv mu závěry v nich obsažené byly známy. Nutno podotknout, že na základě těchto informací nevyplynula potřeba žalobci mezinárodní ochranu udělit v žádné z forem.
16. K žalobcovu odkazu na rozhodnutí NSS ze dne, č. j. 8 Azs 27/2019 soud uvádí, že napadené rozhodnutí není v rozporu s citovaným rozhodnutím NSS, neboť ač žalovaný konstatoval, že jediným důvodem žalobce pro udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu na území ČR, nevedla samotná tato skutečnost k zamítnutí žádosti žalobce, nýbrž k neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se zabýval veškerými azylově relevantními tvrzeními žalobce a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal. O tom svědčí samotný výrok napadeného rozhodnutí, kde se podává, že žádost žalobce byla věcně posouzena (avšak nebyly shledány důvody pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany) a nikoliv zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 zákona o azylu.
17. Jelikož žalobce v žalobě konkrétně neuvedl, v jakém ohledu měl žalovaný pochybit, když neudělil žalobci mezinárodní ochranu, nezbyvá soudu, než se s touto námitkou vypořádat rovněž toliko v obecné rovině. V tomto směru soud ještě předtím považuje za vhodné uvést, že v průběhu správního řízení vyplynulo, že žalobce vycestoval ze země původu čistě z ekonomických pohnutek, a to za prací, aby mohl splatit dluh; ze země původu vycestoval bez problémů; se státními orgány či bezpečnostními složkami neměl v minulosti žádné problémy; jeho rodina žije i nadále ve Vietnamu; na území ČR nemá žádné vazby či příbuzné.
18. Ve vztahu k § 12 zákona o azylu soud shodně s žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být podřazeny pod zmiňované ustanovení zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

azyly, současně s tím žalovaný uvedl, že pronásledovatelem může být ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azyly veřejná moc. Zákon sice připouští výjimku, kdy může být pronásledovatelem i soukromá osoba, ale to pouze za předpokladu, že pronásledovanému není veřejná moc schopna či ochotna odpovídajícím způsobem poskytnout ochranu. S ohledem na shromážděný spisový materiál je však tato možnost vyloučena. Nad to žalovaný správně zdůraznil, že žalobce se s žádostí o pomoc na příslušné orgány neobrátil ani neprokázal, že by tyto orgány pomoc odmítly (viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003).

19. Ve vztahu k humanitárnímu azyly se zabýval žalovaný rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou a zdravou osobou. Žalobcova rodina se nachází v zemi původu a na území ČR jiné rodinné vazby nemá. Současně nemá žalobce na území ČR žádné ekonomické vazby, neboť zde nedisponuje a ani nedisponoval takovým druhem pobytového oprávnění, které by mu umožňovalo vykonávat na území ČR výdělečnou činnost. S ohledem na uvedené poté žalovaný neshledal žalobcovu situaci za nikterak mimořádnou, potažmo zvláštního zřetele hodnou, a proto žalobci humanitární azyly, správně dle názoru soudu, neudělil.
20. K udělení doplňkové ochrany poté žalovaný, dle názoru soudu, správně nepřistoupil, když ze shromážděného spisového materiálu i tvrzení žalobce nevyplývá, že by žalobci v případě návratu do země původu a) hrozil trest smrti, b) z dostupných informací o zemi původu (možnost vyhledat pomoc před soukromými věřiteli u příslušných orgánů či obecné dodržování lidských práv) nehrozí žalobci v zemi původu mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) v zemi původu neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, d) současně nebyly známy žádné důvody, pro něž by mělo být rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky ČR (ty ostatně žalobce ani žádné konkrétní netvrdil).
21. Z uvedeného přehledu je poté patrné, že žalobcem uvedený důvod strachu ze soukromých věřitelů, kterým dluží, nelze podřadit pod žádnou z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azyly.
22. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že se žalovaný zabýval ryze ekonomickou a bytovou situací ve Vietnamu, avšak dospěl opět k závěru, že „horší“ zaměstnanost nebo obtížnější hledání práce a bydlení či nižší výdělek není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, obzvláště když ve Vietnamu funguje poměrně vysoký počet programů, které mají právě za cíl v těchto oblastech života vypomáhat a poskytovat různá řešení a východiska (viz str. 5 napadeného rozhodnutí).
23. Vzhledem ke všemu výše uvedenému má soud postup a závěry žalovaného za správné, neboť vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přihlédl ke všem azylově relevantním tvrzením, jež žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl. Současně se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s veškerými v úvahu přicházejícími důvody pro udělení mezinárodní ochrany, kdy neponechal žádný prostor k pochybnostem o tom, že žalobci nelze z jím uvedených důvodů mezinárodní ochranu udělit v žádné z forem.
24. Nad to soud podotýká, že žalovaný respektoval v průběhu řízení, stejně jako při samotném rozhodování, veškeré zásady správního řádu.
25. Soud uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce nevyhodnotil jako důvodnou a žádnou z forem mezinárodní ochrany žalobci neudělil.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. srpna 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.